

sammen i Marken, mens Børneflokken tumler sig omkring dem i det friske Vejr. De har en gammel Hest og en Ko og føler sig i Grunden rige. Kan De nu virkelig med Fortrøstning ønske en saadan Mand puttet ind i et mørkt og stinkende Fabrikslokale for at trække ved en Maskine, mens Kone og Børn indemures paa en sjette-syvende Sal i en Arbejderkaserne? — Vær nu oprigtig!«

Per blev noget opirret af det paagaaende i Præstens Spørgsmaal. Da han desuden ikke havde nogen god Samvittighed, fordi han saa ofte i den sidste Tid i Tankerne havde fornægtet Fremskridtets Sag, kom der noget ret udfordrende i hans Svar.

»Jeg indser ikke, hvilken Betydning det kan have, hvad jeg eller noget andet Menneske personligt kan ønske i saa Henseende. Udviklingen gaar sin Gang uden at spørge os om Forlov, og enten vi ser surt eller sødt til den, bliver vi nødt til at tilpasse vort Liv og vore Vaner efter dens Krav. At forsøge paa at stride imod er bare Tids- og Kraftspilde.«

»Ja, det siger De nu saa kategorisk. Men selv om De ogsaa havde Ret, saa kunde vi da virkelig tidsnok komme med i »Fremskridt« af den Art.«

»Det mener jeg ikke. Jeg tror endog, det er paa høje Tid for os, om det ikke skal blive for silde. De statistiske Tabeller viser tydeligt nok, at Velstanden paa Landet svinder Aar for Aar. Hvad